

Richard Šusta

MEMY BITVY

Copyright © 2025 by Richard Šusta

Cover © 2025 by Lukáš Tuma

Maps © 2025 by Richard Šusta

For Czech Edition © 2025 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-627-1

Richard Šusta

Memy bitvy

**Válka memů,
kniha čtvrtá**

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2025

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Karolina Francová: Metamorf

Petr Heteša: Co to žere a kde to spí

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. Chlad Chiméry
5. *Ledopád **

Jan Hlávka, Lucie Lukačovičová, Julie Nováková: Vyjednavač *

Ladislav Klímeš, Karel Doležal: Hrabání v popelu *

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Robert Pilch (ed.): Studená bestie

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. Svit magnetaru
5. Třpyt strangeletu

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. Hvězdný oceán

Richard Šusta: Válka memů

1. Šedá zóna
2. Třináct dnů guerilly
3. Krusta temné hvězdy
4. Memy bitvy

** připravujeme*

<http://www.susta.cz>

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

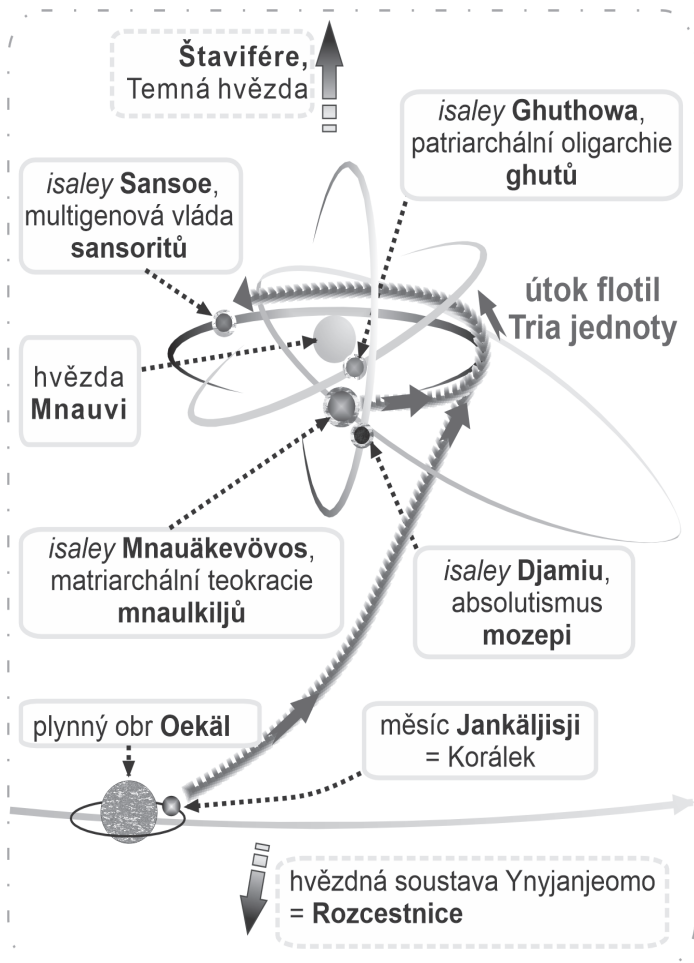
I. ČÁST

HVĚZDNÁ SOUSTAVA MNAUVI

Na vyšších závitech spirály času se matně zrcadlí ty nižší.

[Třicátá třetí strofa sbírky Stvoření počátku]

**Strategická situace
v době Bitvy mnoha civilizací**

Prolog – před 787

Smrtka švihla kosou, ale nedosekla, jen lehce škrábla Avienovo hrdlo. A zaskřehotala: „*?Mōwnōjai mowkō nai?*“ V překladu: „Sebereme dech jeho?“

„A PROHRAJEME BITVU!“ zařval vrchní střelmistr. „Začně za chvíli. Na 787 generaci!“ zmínil obávané datum. Jedna generace, *oekl*, se rovnala oběžné době plynného obra Oekäl a trvala zhruba pozemské čtvrtstoletí. A nepřátelé naplánovali útok na počátek 787 *oekl*.

„Avien by se sfoukl až na konci bitvy. A v našem zájmu,“ odtušil Vizlůku Skulůleku a otráveně vypnul animaci zemácké převoznice na věčnost, s jejímž ztvárněním si hrál celý večer. Zahájení se mu nepovedlo. Čekal údiv, ne ostrý protest.

„O návrhu budeme ještě hlasovat,“ přehrál se raději do role předsedy. Velel sice jednotce Vanyvo vyzbrojené obávanými ED pumami, ale jeho podřízení na rozkazy příliš neslyšeli. Byli s ním totiž všichni spříznění, neboť stejně jako on pocházeli

z vládního multigenu Skulólleku, nejbohatšího genetického rodu na jejich Sansoe. Vždy žádali logické důvody.

„Pozemšťan Avien Helm se podobá nám sansoritům,“ podotkla pilotka usazená u pancéřovaných vstupních vrat. „A společně s námi poletí i do bitvy proti bandě sebrané *fighire*-kyanidy,“ zasyčela hanlivou přezdívkou modrých mozepí.

„A odhalí náš dávný podvod,“ zazubil se Vizlůku. „O ED pumách šíříme četné dezinformace, a tak radši připomenu pravdu. Ukořistili je zakladatelé našeho multigenu a nazvali je *Eltó Doeki* (Tisíc planet). Získali jich ale jen čtyřicet. S nimi přivezli i sto dvacet obyčejných bomb, které šikovně upravili na vzhled ED. A svou odměnu si vybrali za sto šedesát pravých ED!“

Zadíval se na osvětlený začátek muničního tunelu a přejel očima po podřízených, kteří povýšili prázdná pumová lůžka na svá křesla. Potěšilo ho, že dorazili všichni nejbližší, s nimiž dojednal, že vynesou vhodné připomínky.

„Švindlovali sice, ale v dávné minulosti!“ zareagovala jeho *skamby* Fketsysi Skulólleku. „A tenkrát hrozily nájezdy šroto-piráťů. Zakladatelé si vyjednali odměnu za pouhý slib, že budou ED pumami chránit sansoritské výrobní závody před vybrakováním! Založili naši strážní službu Vanyvo, která tak vždy činila.“

„Leda v propagandě,“ opravil ji pokladník Mnybsanda Skulólleku. „Podváděla třeba před pěti a půl generacemi, kdy sansoritská armáda bránila ghutskou *isaley* před přesilou chlupatých *mnaulkiljů*,“ předpisově označil planetu s dýchatelnou atmosférou jako *isaley* (vzdušná).

„Historická díla obsahují jen upravenou verzi,“ ušklíbl se. „Sansoritským vojákům tam už docházela munice a jejich zásobovací lodě byly zničené. Magnáti, kteří u nás tehdy vládli, nařídili Vanyvo, aby zasáhla, a půjčili jí svůj výletní mikroskopový transportér. Naložila na něj, co se dalo. Doletěla ke ghut-

ské *isaley* a rozdrtila polovinu chlupaté flotily užitím *sedmdesáti šesti* ED pum!“ Jejich podivný počet zdůraznil zvýšeným hlasem.

„Nikde se samozřejmě neuvádí,“ zabručel, „že Vanyvo využila zásahu k tomu, aby účetně odepsala šedesát šest atrap, k nimž přidala pouhých deset pravých ED. Šikovně jimi rozbila dokonce třináct nepřátelských obrněnců, tedy jejich polovinu, ale chlupáčům zůstala druhá půlka a devadesát menších bitevních lodí,“ zabručel. „A naše armáda už neměla dost munice a byla zničena prvním protiútokem nepřátel.“

„O tom vím,“ pochlubila se Fketsysi. „A provedla jsem simulace s reálnými daty z té doby. Nic by se nezměnilo, ani kdyby se tam odvezly všechny...“

„Simulovala jsi jediné svou fantazii,“ zarazila ji Nsontenja, členka rady jejich multigenu. „Kdyby se vědělo, že pravých ED je tak málo, sansoritské armádě by se povolilo ustoupit, o což opakovaně žádal její velitel Avienosianda z multigenu Websvelyl. A z dostupných záznamů bylo vymazáno, že nepřítelně běsnil a obvinil Vanyvo z podvodu. Nosil totiž strategický modul, který spolehlivě poznal obyčejnou pumu a ignoroval výmluvy, že šlo o ED, která jen nezničila cíl, protože se z nějakého důvodu neaktivovala těsně u něj.“

„Rozzuřený Avienosianda postřílel celý velitelský štáb Vanyvo. Ostatní její vojáci utekli,“ doplnil Vizlůku. „Sám pak taky pláchl. Přidal se ke ghutským partyzánům, kteří se ukrývali na *isaley* Djamiu. Pomohl jim vlastním strategickým modulem, a tak brzy vyhnali chlupaté okupanty ze své *isaley*. Ghutové se tak proměnili ve skutečné vítěze válek o ni.“

„A někdo z našich předků zase válčil s historickými dokumenty,“ doplnil pokladník. „Nezměnil jen finanční archivy. Ty změnit nejdou. Našel jsem v nich podivné platby. Když se hloubkově analyzují, ukáže se, že Avienosianda se po válce

zachoval pragmaticky. Za nakynutý honorář šířil lži o hrdinství Vanyvo. Žil si za finance našeho multigenu spolu se svými blízkými jako bohatý ghutský hrdina na *isaley* Djamiu,“ naznačil smích. „Pak na ni přiletěla banda vedená *fighire*-kyanidy a dožil tam jako jejich otrok i se svým modulem. Ten se jedovatou oklikou později dostal k Avienovi. A lze očekávat, že ten v blízké bitvě opět pozná atropy.“

„Avien pochází z primitivní *Earteri*,“ zmínil vrchní skladník jejich název Sluneční soustavy. „Budeme tvrdit, že si mylně vyložil data svého modulu. A důkazy zmizí. Všechna naše munice se spotřebuje během bojů!“

Zapnul osvětlení v zadní části muničního tunelu, kde na svou chvíli čekalo pouhých jedenáct pravých ED a s nimi třicet pět atrap, které se zatím nepodařilo nějakým trikem odepsat.

„Strategický modul pro změnu pokládá za primitivy nás,“ upozornil ho Vizlůku. „Vyrobita ho prastará civilizace, pro niž jsme leda oxidační dvourukonožci vývojově kousek nad prvoky. Jeho závěrům se uvěří. Důkazy potřebuje jen Avien...“

„Zase recykluješ sám sebe!“ přerušila ho Nsontenja. „Často začínáš nějakou rozleptaností vytaženou z bečky louhu. I dnes. Naznačuješ Avienovo sfouknutí, které nic nevyřeší.“ Znechuceně se ušklíbla. „Informace o atrapách by zůstala v jeho modulu. A ten je příliš cenný na zničení. Tak už mě nezdržuj oklikami! Chci se před zasedáním rady ještě v klidu najít.“

Vizlůku znejistěl. Čpavkové znamení! Nevyšla mu ani oblíbená dramatická proměna, na níž měl připravenou veselou prezentaci opatřenou ilustracemi ve stylu karikatur.

„Pro urychlení jednání rozešlu scénář svého plánu,“ oznámil. „Zmiňuji v něm, že budeme Aviena během bitvy držet co nejdále od oblasti, v níž se nasadí naše ED pumy. Když nic nepozná, akce se neprovede,“ poskytl všem váhavým naději, že jde o pouhé nouzové řešení.

Nsontenja si nasadila masku rozšířené reality a studovala jeho žertovný elaborát. Občas se i pousmála. Poté se rozhlédla. Všichni přítomní jí dávali najevo, že se také seznámili s ob-
sahem.

„Tohle už vypadá voňavě,“ usoudila. „Podpořím návrh v radě a věřím, že ho ostatní neodmítnou. Přiznání pravého stavu ED by totiž naznačilo, že jejich atrap bývalo víc,“ zachmuřila se. „A v Avienosiandově době šlo ještě lhát. Dnes se ve výslechových kapslích řekne vše. Ostatní vládní multigeny by nás v nich vyzpovídaly.“

„Nemohou od nás chtít náhradu škody za tak dávnou záležitosť!“ namítla Fketsysi.

„Zase vaříš uspěchané závěry. Jako vždy!“ napomenula ji Nsontenja. „Přehlížíš fakt, že náš multigen povýšil na vládní, protože Avienosianda se nechal uplatit, aby vykládal bajky. Prý by vyhrál válku, kdyby mu magnáti poslali Vanyvo hned na jejím začátku, kdy jeho armáda ještě měla dost munice.“ Zafukala prsty na bočnice pumového lůžka, na němž seděla. „Pokud vysublimuje, že jsme ho najali, aby o nás šířil chválu, budeme automaticky vymetení z Cyckického kruhu moci a propadneme se na obyčejný multigen! Na jeden z mnoha.“

„A oceněným jako proradné škváry,“ přitvrdil pokladník. „Populistická banda míro-držek nás bude veřejně chlórovat jako čpavkové podvodníky. Ztratíme jakýkoli vliv na přidělování vládních zakázek. O ty budeme už jen pokorně prosit. Zákony budou sestavovat jiní a nám zůstane akorát vznášení protestů.“

„Tak nějak a mnoho dalšího,“ souhlasila Nsontenja. „Musíme existenci ED atrap zakrýt i za cenu rizika, že zaplatíme náhradu škody, pokud něco nevyjde dle plánu.“

„A co by asi tak mohlo selhat?“ usmál se Vizlůku. „Předložil

jsem postup jednoduché akce, která má spolehlivé jištění,“ dodal sebejistě.

„Pokazit se může cokoli,“ nesdílela jeho nadšení. „Naše rada má v záloze uplácení, ale tvůj plán vidím jako trvalejší řešení. Ovšem při prvních potížích ho přerušíš. Neriskuj. Provedeme raději původní záměr,“ zdůraznila. „Mysli na to, že Avien se sice narodil na primitivní *isaley*, jenže přechytral nejen ED pumu, ale i zkušenou vůdkyni *fighire*-kyanidů,“ připomněla mu. „Nedivila bych se, kdyby jeho modul ukrýval nějaké překvapení.“

„Má ho v hmotě svého obalu,“ mávl rukou, „která zlepšuje naději na přežití. A právě toho využijeme,“ rozesmál se, aniž by tušil, že jen recitoval dezinformační technoblábol, jímž Avienův strategický modul odpovídal na otázky zvědavců, aby utajil jiné své dovednosti.

„Zachováme obezřetnost,“ slíbil Vizlůku. „Podporují všichni členové Vanyvo opatrné provedení utajovací akce?“ otázal se a aktivoval hlasovací panel.

Zkoumal tváře podřízených. Někteří chvíli váhali, ale nakonec také souhlasili. Vždyť budou příznivěji vyhlížet nejen jejich budoucí příjmy, ale i dějiny, když se o vítězství zaslouží také Vanyvo, a ne jenom záhadný strategický modul.

„Bez námitek,“ spokojeně shrnul výsledek, jakmile vypršela doba na rozhodnutí. „V bitvě se použijí poslední naše ED a Vanyvo bude rozpuštěna,“ připomněl. „Její početní stav se už snížil na šedesát jedna členů. Je nás málo a každý se musí zapojit. Jakmile svolí rada našeho multigenu, začneme s tréninky přesunů v proměnlivém přetížení, jaké bývá na palubách válečných lodí během bitvy. A neuškodí nám i procvičení střeleb.“

Skupinka nejmladších jedinců zajásala, že si užije opravdovou bojovou akci.

Vděčně pohlédl na nadšence. Dosadí je do klíčových úderných oddílů. Vtom ho napadlo, že mu ukousnou část podílu na slávě, ale vzápětí se napomenul za nevhodnou úvahu. Ihned ji korigoval. Všichni získají poctu zachránců sansoritů a velitel navíc může být odměněn i tím, že se mu svěří zemákův strategický modul.

Máš voňavou naději, že ho získáš. Jsi přece zasloužilý komandér uctívané strážní jednotky, ocenil své šance, že po zániku Vanyvo bude pokračovat ve vojenské kariéře. Mohl by dokonce postoupit až na post velitele sansoritské kosmické armády. A v té se s podřízenými únavně nediskutovalo jako tady, ale rozkazovalo se jim, což bude vítanou změnou.

Krátce po bitvě i před ní

Mírové „Oko svědectví“ zří zbytečný masakr místo bitvy! V naší hvězdné soustavě Mnauvi byly kvůli ziskům multigenů rozbity tři čtvrtiny kosmických lodí a jejich hrdinné posádky zahynuly. Kupte si u Držících mír náhled do pozadí obří tragédie, dříve než viníci konfliktu zablokují jeho šíření!

*

„Jejich jasnozřivé očko zří leda vítěze, poražené, hrdiny a zrádce,“ ušklíbla se historička s přezdívkou *Salui*, tedy Čupřina, sotva letmo zhlédla svědectví. „Nabízí skutečnost ještě osekanější než vrak nosiče bitevníků, v jehož nitru teď tvoříme. Předešlá rozteklost, kterou vypustilo hnutí míro-držek, se nazývala ‚Zrada všech‘, či tak nějak. A též jen hrabala finance.“

Vše pronesla v centrální ghutštině, zavedené dorozumívací řeči hvězdné soustavy Mnauvi. Využila ji i pro svou přezdívkou,

kteřou si sama navrhla, aby nemusela poslouchat zkomoleniny svého dlouhého mnaulkiljského jména Sisjisypě Tymnamyjnome, což její spolupracovníci nejen nadšeně uvítali, ale mnozí ji i brzy napodobili.

Když domluvila, svýma čtyřma očkama přelétla stopy střelby, které zryly okolní stěny. Budily klamné zdání zuřivého odporu proti abordáži. Obří letka pozemšťana Aviena Helma sice zkrátila kosmický nosič s předlouhým názvem *Pělomies Skjisjsijimuva*, neboť mu roztránila příďové a záďové katapulty bitevníků, ale ušetřila střední část jeho trupu. Většina mnaulkiljské posádky přežila, aby ji vzápětí posedla panika a vražedně se porvala o místa v záchranných kapslích. Těch odletěla jen čtvrtina. Ostatní už neměl kdo obsadit.

Vrak se dedikoval na centrální součást budoucího monumentu padlých, neboť jeho podpora života neutrpěla vážnější škody. Zatím se využíval jako provizorní kosmické studio plující neutrální zónou. Vybraní znalci a přední virtuální animátoři v něm komponovali historický dokument o průběhu obří bitvy.

„Nesyp písek pod skluznice saní, Čupřino,“ zareagoval podrážděně lingvista, který si tady nechal říkat Glyf (v ghutštině *Tuep*).

„Trpíme mizerným ubytováním ve stísněných vojenských kajutách a společnými umývárny,“ vzdychl scénárista s přezdívkou Klip (*Cimsu*) pověřený vedením jejich týmu. „Bolí nás oči od analýz armádních zpráv a výpovědí svědků. Zpracování všeho, k čemu nás pustili, potrvá dlouho, ale nyní se od nás žádá první verze. Namíchali jsme ji expresně, ale už ji musíme uvolnit. Později se může rozšířit o další scény. Vždyť jsme se tady napili z pramene námětů na tvorbu do konce našich dní, což bude naší hlavní odměnou.“

„Mocnější nám již schválili scénář,“ zastříhala Čupřina

širokýma ušima a legračně zamrkala svým druhým párem oček v jejich špičkách. „Když si přehrajeme animovanou virtuálku, která podle něho byla vytvořena, a odstraníme hrbolky, můžeme dílo vypustit.“

„Její děj začíná ve Všezaři megalů,“ zachrochtal zbrojní znalec Čepel, v ghutštině *Knyde*, což bylo i jeho jméno. „Jde i o symbol, že jen megalové znají vše. Před bitvou se věřilo, že Avien Helm odplul do náruče megalů. Jen vysoce postavení sansorité věděli, že unikl převozníkovi odešlých a skrývá se pod pseudonymem Memy bitvy.“

„Kvůli megalům jsme se tady nedávno vraždili,“ zabručel vyzábly sansorita, který se proslavil kompozicí slavné virtuálky o příhodách Křišťálky a pravěkého *Olambaka*. Zvolil si oslovení Pragmatik, neboť striktně odmítal mystické hypotézy.

„A ctitelé matérie zase rozpoutali občanskou jadernou válku na tvé Sansoe před veletuctem generací,“ odsekl Čepel. „Většina chce megaly. Začíná se tedy přímo od chlupů.“

Popojel s křeslem do boku, aby se mu otevřel ničím nerušený výhled na prostorovou projekční plochu vztyčenou před čelní stěnou sálu.

*

Vidiny zaútočily znovu bez výstrahy. A brutálně. Všude kolem pluly úlomky trupů bitevních lodí a těla ve skafandrech, na nichž svítily poziční majáky s emblémy bojujících stran. Nikdo ale nepotřeboval ošetření. Za průzory helem, i těmi neroztříštěnými, se daly spatřit jen strnulé tváře zdeformované bolestí, některé i pokryté krví či znetvořené ohněm.

Naznačte mi, kdo pozítří zvítězí v bitvě?! žadonila představená mnaukiljských Mluvčích megalů, ale nedočkala se odpovědi.

Přeludy se už rozplývaly a její čtyři oči opět viděly jen astronomický model. Ten zprvu vyhlížel rozmazaně, i když stála tři kroky od něj, ale postupně rozeznávala víc a víc detailů, avšak chvějících se jako zmítané zemětřesení. Třásla se však sama podpíraná svou kolegyní s obřadním jménem Eigokeivěke, což značilo Svižnost.

„Opět mi neodhalili vítěze, jen zkázu,“ zabědovala. Narodila se s talentem zahlédnout blízkou budoucnost, a tak ji při zasvěcení pojmenovali Deuvisiutinoa, což v archaické mnaukiljštíně posvátných svitků znamenalo Vnímající megaly. Poslední dobou ji však trápily vize, jejichž význam nechápala. A mučila ji otázka, zda vůbec přicházejí od stvořitelů vesmíru.

„Vidění tě přepadlo už potřetí. A vždy tady. Ale též mi unikají souvislosti,“ odušila její opora a podezíravě se zahleděla na renovovaný astronomický model dochovaný z dávné doby Mnaukiljského uspořádání, které kdysi vládlo celé jejich hvězdné soustavě jako všemocné impérium.

Artefakt neukazoval polohy všech sedmnácti planet, ale jen čtyř *isaley* s dýchatelnou atmosférou. Tři z nich se optimisticky označovaly za Trio jednoty, neboť šlo o světy ghutů, mnaukiljů a mozepi, na nichž se uctívání megalů pokládalo za jediný vhodný životní postoj. Kdysi se uměle přetáhly, aby se dostaly blíže ke středu životodárné oblasti hvězdy Mnauvi, ale navedly se na orbity s odlišnými sklony kvůli redukci jejich vzájemného ovlivňování.

Nyní se přiblížily k sobě, sice ne těsně a v přesné trojkunkci, jenže i tak oslnivě zářily na nočních oblohách svých kolegyň. Výjimečná astronomická událost nazvaná Sněmem tří planet se zopakuje až za šedesát generací, ale její účastnice zůstanou od sebe dál než nyní. Současné těsnější sblížení se oslaví válkou.

Zítří zaútočí spojené armády Tria jednoty na čtvrtou zdejší

isaley, která se nepřetahovala, a tak zůstala v rovině ekliptiky. Nacházela se teď téměř v opozici vůči oblasti Sněmu. Ovládali ji vyzábílí sansorité, kteří se klonili k nebezpečnému pragmatismu. A navíc se masově množili genetickou syntézou, čímž uráželi megaly, všemocné stvořitele vesmíru.

„Naši předkové se dotýkali hvězdné moci a ona si sáhla na ně,“ poukázala představená na dávnou katastrofu, která se udála na konci úprav oběžných drah planet Tria jednoty.

Tahací zařízení Kumysovjat se tehdy porouchalo a katapultovalo jejich *isaley* Mnauäkevövos, Životodárnou, na eliptickou orbitu s dlouhými zimami a krátkými horkými léty. A její příliš rychlé přetažení vyvolalo silnou vulkanickou aktivitu a obří záplavy, které zdevastovaly povrch. Přežila jen pětina obyvatel. Následné hladomory pak zredukovaly počet mnaukiljů na dnešní miliardu a čtvrt, která se během úmorných období chladu a tmy nedokázala uživit jen místními hydroponiemi a potřebovala import potravin. A dodavatelé šroubovali jejich ceny.

„Vidiny mi možná naznačují plejádu padlých,“ uvažovala představená.

„V názorech se od sansoritů lišíme, ale ne ve zkáze,“ dodala Svižnost. „Vyzábílci si poničili svou Sansoe v občanské jaderné válce, my zase naši domovinu kvůli své pýše.“

Smutně pohlédla na průčelí jejich nejposvátnější svatyně Deuvjisovjalkevo, Zářivé spirály megalů. Její název se běžně zkracoval na Deukevo, Všežáři. Honosná stavba přečkala katastrofu, což se bralo jako důkaz ochrany stvořitelů. Vždyť taky připomínala jejich odvěký symbol svým dómem, který se stácel do spirály, na jejíchž stěnách jiskřily myriády krystalů napodobujících hvězdy.

Vstup do Všežáře zdobil umělecký výtvar, který jakási pradávna expedice přivezla z hvězdné soustavy zaniklé matriar-

chální civilizace. Artefakt ctil koloběh života vznešeným tvarem poloviny protáhlého vejce, na němž zářily jásavé glyfy slibující, že uvnitř čeká věčné potěšení. Až pozdější objevy odhalily, že u prastarých se „potěšením“ označovaly jen tělesné radosti, nikoli souznění s megalý. Usoudilo se však, že požitky organismu vyspělých bytostí se blíží duchovním vjemům méně vyvinutých, a tak se okrasa neodstranila.

Svatyně se dnes proměnila v ono potěšení prastarých. Hned za vstupem se na rozměrných houních váleli čtyři postarší píloli, každý se dvěma vybranými partnerkami, které se uvolily, že si jimi nechají oplodnit svá vejce a poskytnou jim i mimořádné rozkoše. Vše určitě splnily, neboť samci sotva lapali po dechu, když si mátožně natahovali uniformy na propocenou krátkou srst, a občasným poškrábáním potlačovali svědění svých rozdrážděných třecích laloků.

Představená je zahrnula vděčnými pohledy. Zítra budou riskovat víc než poslední dechy. Nebáli se jejich ztráty. Už tolikrát škádlili bájněho Uvaksytonadeuvi, hrůzného převozníka odešlých do říše megalů, že odvoz na jeho saních brali jako nevyhnutelnou pouť ke svému lepšímu zrození.

Tentokrát jim ale bude poprvé hrozit věčná zkáza v epicentru fúzní exploze, v níž se navěky ztratí i jejich duše. Verše, které zdůrazňovaly nejen tohle, ale i další postihy, byly vepsány do svitků megalů po jaderné válce sansoritů coby nové zjevení, aby se předešlo budoucím nukleárním konfliktům. Po veletucet generací plnily svůj účel, avšak nyní se nehodily.

Zasvěcení sice věděli, že jde o vsuvky dávných opisovačů, ale laikům nebylo možné přiznat, že smrtelníci korigovali výroky věčných stvořitelů vesmíru. Naštěstí existovaly i jiné archaické strofy, které sice měly odlišný význam, ale daly se šikovně interpretovat i tak, že duše se zachová v potomcích, pokud oplodnění proběhne na megalům libém místě.

Svižnost a představená nečekaly, až se piloti ustrojí. Pomalu kráčely spirálovitým dómem. Melodickými hlasy pělý verše ze svitku úcty a před posvátnými výklenky obloženými drahokamy se skláněly až k podlaze zkrášlené mozaikou s tvary okolních galaxií. Starostlivě čistily prostor od živočišných pudů a obnovovaly v něm povznášející auru.

Často tudy chodívaly a svůj zpěv si načasovaly, aby jeho závěrečné verše pronášely přesně v okamžiku, kdy vstupovaly do vnitřního svatostánku ve středu spirály. Jeho nitro ozařovalo křišťálové vejce koncentrující astrální energii z podzemního vřídla. Vše kolem něj vibrovalo jemnými barvami a zvalo k souznění s vesmírem.

Ustrojení piloti již přibíhali a lačně hltali opojný lesk všudy přítomných drahokamů. Nevníмали nic jiného. Excelovali leda ve válčení a jejich oči už se dávno potáhly závojem mrazivé lhostejnosti. Mechanicky si podřepli a packami si na moment uctivě zakryli přední očka.

Obě Mluvcí megalů zahájily setkání zpěvem hymnu: *Míříme k nadějnému vzniku nebo do prospěšnějšího zániku*. I jeho následující strofy neurážely prosbami, jen vyjadřovaly bezmezné přijetí vůle vznešených, aniž se žádalo pochopení jejich úmyslů. Copak mohou smrtelní radit věčným stvořitelům vesmíru, rozměrným jako galaxie, co by měli učinit?

„Odkryjte své zraky, bojovníci, vstaňte a slyšte podrobnosti úkolu,“ oslovila představená piloty a vytáhla z hábitu snímek *Sansoacly*, nejsilnější útočné lodi sansoritů s téměř nezničitelným pancířem.

„Agentky oka informací zjistily, že bude poslána proti naší kosmické armádě,“ rozhlédla se po pilotech. „*Sansoacly* řídí strategický grid *Ikōki duvi*, v naší řeči Memy bitvy, který ovládá tři a půl tisíce bezpilotních bitevníků. Jejich centrálně koordinovaná palba bude zničující. Některé simulace expertů

dokonce naznačují, že rozbije většinu naší pětkrát početnější flotily.“

„Bude to masakr,“ zděsil se krajní mnaulkilja.

„Zabráníte mu,“ ujistila je. „Dochoval se teleport energie, který využívala napájecí linka planetárního tahadla Kumysov-jat. Jeho přenosový tunel lze však směřovat jen k protilehlému pólu. Nasadíme tedy dvě lodě. Technici s rozměrným propojovačem poletí na obrněné *Yukauvokuä* (*Prorážička*) a vy s teleportem na obratném bitevníku *Eotoeva* (*Štěstí*). Zamanévrujete s ním tak, aby se *Sansoacla* ocitla poblíž spojnice mezi oběma loděmi.

Technici si od vás přitáhnou tunel a ukotví ho na ni. Jakmile vám indikace naznačí, že uspěli, na své palubě okamžitě aktivujete směrovou fúzní explozi. Její část se přenese do nitra *Sansoacly*. Ve stejný okamžik se katapultujete a možná i včas zmizíte z epicentra. Existuje tak pořád šance, že vaše duše uniknou zničení.“

„Mně akorát volysaly chlupy, proč helfnem mozepský smečce,“ zamračil se jeden pilot. „Vyzáblici sice nedávno minuli svou ED pumou Aviena Helma a Svižnost,“ uklonil se zmíněné. „Akorát vymačkali sádlo z bandy ghutů na poloostrově Tanglotta, na tom megaly zavrženým smetišti vyvrhelů,“ zašklebil se. „Byl jsem tam na jedné akci. Všude lezla jen sběr! Sám bych Tanglottu vybil do chlupu. ED lisovačka je jen zástěrkou stejně jako vyzáblická nevíra ve stvořitele vesmírů. I dost našich jen drmolí verše, aniž dodržuje cokoli z nich.“

Představená z něj vnímala nejen strach, ale i jeho sklon k mechanickému opakování zpěvů. Znal důvody války. Jen získával čas, aby si urovnal myšlenky.

„Mozepští starousedlíci nebyli nikomu na vobtíž,“ vyjádřil pochyby i jeho levý kolega. „Poklidně žili na svý hornatý Djamiu po stovky generací. Se všemi sdíleli své znalosti a netoužili

nikoho ovládat. Rozpory začaly, až když za nimi přiletělo dalších šedesát tisíc jedinců jejich rasy. Žvanili, že jsou váleční utečenci po definitivně projetý válce u nich doma. Napřed zotročili své starousedlíky a poté brojili proti našemu stylu života. Prej celá Mnauvi musí dodržovat jejich zákony, protože jediné ty jsou pravý. A teď nás ještě poštvají do boje!“

Představená usoudila, že jim sdělí tajné informace. Vždyť budou drženi v přísné izolaci!

„Zitřejší bitva je odrazem neústupnosti vyzáblíků,“ vysvětlovala. „Zkusili jsme s nimi dojednat válku proti problematickým mozepským utečencům, kteří od začátku zasahovali do našich životů. Později nás i okrádali předraženými skokovými pohony. Byly mnohem lepší než naše, a tak jsme je nuceně kupovali, jinak by naše armáda zamrzla v dávnověku.“

Vložila delší odmlku, aby pilotům poskytla čas na vstřebání nových poznatků.

„Sansorité se časem naučili tvarovat stejně kvalitní pohony,“ pokračovala. „Nejspíš jejich služba oka informací vyzvěděla mozepskou technologii. Nechávali si ale vše jen pro sebe. Když jsme jim navrhli spojení, poslali nás do bečky louhu. Pro minulost neviděli přítomnost.“

Piloti souhlasně nakrabatili čumáčky. Znali dost třecích kamenů vzájemné historie, jako třeba zotročení vyzáblické *isaley* Sansoe v době Mnaukiljského uspořádání. Když porucha tahadla Kumysovjat zničila centrum říše, sensoritská pomocná minérka Tzoraësa se nad přeživšími neslitovala. Její tlupa vyvraždila kosmoport Korálek a neušetřila ani mnaukiljské civilisty, kteří se tam uchýlili ze své zpustošené domoviny. A okradla zhaslé. Velitelka mnaukiljské armády Pělomies Skijsisjomuva ji po válce o *isaley* ghutů napodobila. Nařídila všechny sensoritské zajatce naházet do jícnu činného vulkánů.

„Vládní multigeny *isaley* Sansoe pro dávné nehledí na současné,“ ušklíbla se představená. „Hodili jsme je též do bečky louhu. Vůdcové mozepi projevili ochotu odměnit nás, když podpoříme jejich pravověrné tažení proti vyzáblickým odmítačům svitků megalů. Odpřísáhli, že po smetení nepřátel stvořitelů vesmíru přesídlí k zemákům, u nichž si založí svoji novou věčnou říši. Ve hvězdné soustavě Mnauvi nechají jen původní starousedlíky a nikdy se do ní nevrátí. Ghutové obdrží jako žold celou mozepskou *isaley* Djamiu s její formovnou skokových pohonů a my zase svět vyzáblicků s jejich technologií.“

Piloti v duchu připustili, že se získá něco významného, ale mlčeli. Své souhlasy dávali najevo pouze váhavým mrkáním. Od okamžiku, kdy se vyklubali z vajec, se v nich pěstovala silná víra. Nyní je drtila strachem. Myslí chápali, co se akcí dosáhne, ale jejich duše se trásly uměle vypěstovanou hrůzou z věčného vypaření.

Válčí bez zápalu, pomyslela si Svižnost.

Bojovými náladami hýřili hlavně mozepští vojáci, do nichž se fanatismus nahrál imputacemi memů, tou moderní náhradou vojenského drilu a propagandy. Sansorité chránili svoji domovinu, což je také motivovalo k zuřivé obraně.

Malá ghutská armáda zase povzbuzovala své bojovníky, že vykonají odvetu za rozdrcení jejich soukmenovců ED pumou. Její vůdci, Vyvolení hadí kosa, se ve skutečnosti zapojili do tažení Tria jednoty hlavně kvůli tomu, aby si zavázali budoucí mocné chlupáče. Mluvčí megalů se předběžně uvolily uznat jejich autonomii. Aspoň na nějakou dobu. Dál se uvidí.

Obyčejní mnaukiljší vojáci se však do války ploužili poháněni rozkazy. Ano, po porážce vyzáblicků bude vzkříšena pradávná sláva jejich rasy. Argument ale nezabíral u drobných občanů, jejichž život se příliš nezmění. I v nové říši budou stále dřít od rána do večera.

Doprovodím piloty, jinak couvnou v posledním závanu, navrhla Svižnost své představené skrz telepatický mentální link. Kvůli tomu jsi přeci chtěla, abych tě sem doprovázela.

A neklamala jsi mě, přiznala představená. Jsi nejodvážnější ze všech Mluvčích megalů. Zanesu tvé jméno do svitků, v nichž přežiješ navěky.

Moje jméno není podstatné, naše budoucnost ano, odtušila skromně Svižnost, ale se smutkem v duši. Nevyklubala se z významného vejce, a tak schytávala nejriskantnější úkoly, po nichž se dočkala pouze dalšího ocenění. Pokorně ale přijímala svou sudbu chlupů věčně poletujících nad ohněm, kterou jí megalové přidali pod skořápku.

„Věřím, že společně zachráníme naši armádu,“ sdělila nahlas. „Poletím s vámi jako vaše velitelka.“ A ihned vycítila změnu nálady. Zmizeli vyděšenci schoulení pod tíhou hrůzy a nahradili je fanatici ochotní rozmetat své duše v blízkosti slavné Mluvčí megalů. A určitě přežijí navěky, neboť proniknou do písni! Začali si tiše broukat populární vojenskou odrhovačku, která žertovně líčila, jak Svižnost a Avien Helm ošálili ED pumu.

Tehdejší sansoritská Zvolená vládkyně Mibtüalloe Belvan-tise se bála Avienova strategického modulu. Když selhaly dva pokusy o zabití jeho nositele, vyděsila se a rozkázala strážní jednotce Vanyvo nasadit vzácnou ED pumu. Svižnost a Avien ale vchytrale vytvořili klamný cíl a sami se zamaskovali dekou.

Vanyvo tak rozdrtila jen dvě stovky ghutských dělníků a vysloužila si káď plnou ostudy, ve které se topila i vládkyně. A radši sama odstoupila na věčnost.

Jen megalové vědí vše, a ne já, pomyslela si představená pobaveně. Nemusela vůbec zařizovat muchlování. Pilotům by stačil pouhý příslib jejich oslav v chytlavé písničce.

„ZARÁŽKA!“ vykřikla obtloutlá ghutská megalozvěstka *Lumikawa*, tedy Kulička. Vybrala si tuhle přezdívku, neboť se k ní blížila svými tvary a přála si žít v pravdě. „Virtuálka začíná nádhernými obrazy,“ vložila taktickou pochvalu, „ale nechutné páření znesvěcuje Vsezáři!“ Zlostně zadupla. „Tvoříme historický dokument, nikoli dráždidlo!“

„Mnaukiljky se nijak nečepýří kvůli muchlování,“ zastříhala Čupřina ušima. „U nás se neshledává nic ponižujícího v úsluze pudům. Ani v odměně za ni.“

„Všude?! A co obyvatelé ve vašich polárních oblastech?“ namítla Kulička.

„Starší tam trochu zamrzli v upjatosti,“ přiznala Čupřina, „ale mladší se už rozehráli.“

„Oslovme raději všechny! Představená může u vchodu spatřit již oblečené piloty doprovázené společníci. Kde se třeli, není důležité!“

„A zřím příšernou chlupatinu v poznámce o významu ‚potěšení‘ v jazyce prastarých,“ přidal Čepel další kritiku. „V nástinu úvodu nic takového nebylo. Podobné rozšíření se naprosto nehodí! Nápis nad vstupem by pak mohl znamenat i komoru k vyměšování.“

„Také v té se přece věčně nachází neskonalá úleva...“ ujistila ho Čupřina.

„A patří tam i tvůj rozbor potěšení!“ skočil jí nasupeně do řeči. „Najdi mi jediného nechlupáče, který snese ty vaše protivné žertíky!“

„Avien Helm,“ odušila. „Co ještě přidat zpěv o ED odmětené dekou?“

Zhluboka se nadechla, aby zapěla, jak Avien a Svižnost řádili

na sansoritském poloostrově Tanglotta jako báječně sladěné chlupy. Napřed přetvořili dva profesionální zhasínače knotů na nástěnnou malbu, poté ošklivým mrknutím sundali odstřelovací letadlo, které plulo ve stratosféře, a dekou odmetli ED pumu. V závěru ještě ochotně vyškolili kuchaře místní sekty zakázaných požíračů. Bezplatně mu poskytli názornou lekci, jak se správně provádí rituál vaření živých zajatců.

„Tu rozbahněnost jsme od tebe už jednou slyšeli. A nemusíme znovu!“ zabrzdil ji Glyf. „Hodí se leda k opíjení, a ne do našeho historického dokumentu. Mnozí ztráceli z Aviena rozum nejen tehdy na Tanglottě, ale i během bitvy. A dnes ještě při pijatykách.“

„Z pozice šéfa nařizuji smazat muchlování a výklad nápisu!“ pronesl Klip direktivním tónem. „Případné protesty házím do močálu,“ vesele zachrochtal. „Změny jsou jen dvě. Animátoři je zvládnou vmžiku. Sami si vložíme pauzu na pochutiny. Pak znovu projedeme úvod. Po jeho schválení se vrhneme na privilegium.“

Čpavkové privilegium

„Následující animace bude téměř přesná,“ uváděl Pragmatik druhou část dokumentu. „Tvořila se podle záznamu z přísně chráněné sekce *Sansoacly*, kterou sledoval výhradně palubní syntetický rozum kvůli detekci nebezpečí. Nic neukládal, ale experti Vanyvo si vymínili prohlídku *Sansoacly* těsně před bitvou. Prý kvůli ověření jejího zajištění. A do aparatur propašovali záznamová špionážní zařízení. Našla se a stáhly se z nich nahrávky.“

„Neznáme však úvahy aktérů,“ doplnil vedoucí týmu Klip. „Známe jen nahlas vyřčené věty a obrazy. V těch jsem animátorům předepsal úpravu, a to přidání oblečení v úvodní pasáži, ve které Avien a Zoenolloe mají na sobě vojenské kombinézy. V realitě si povídali skoro nazí.“

„Odložení oděvu se u nás bere jako projev důvěry,“ doplnil Pragmatik. „Nic víc. Podobně jako ghutové se nestydíme za svá holá těla. Ale souhlasím. Na šatech nezáleží.“

„Vítáme zahalení,“ přitakal Archivář, který pocházel z temných *gijini* mozepi. Patřil k mozepským starousedlíkům, tradičně velmi prudérním.

*

Žoldněř sansoritů Avien Helm disponoval vypůjčenými schopnostmi na úrovni polobohů. Zprostředkovával mu je strategický modul, který navenek vypadal jako všeočko (*akjisoljk*), jak se tady říkalo vnějšímu implantátu ve tvaru širokého límcového náhrdelníku.

Vyhlíželo tak, ale nabízelo mnohem širší služby než místní produkty, neboť dávné Mnaukiljské uspořádání ho před půl tisíci lety koupilo od civilizace vyspělejší než lidstvo o miliardu a čtvrt roků, tedy daleko za hranicemi času, který si Avien dokázal představit.

Není ale lehké změnit se v poloboha. Sansorité zfalšovali jeho smrt, a tak oficiálně žil jen ve vzpomínkách a chytlavých odrhovačkách podobně jako bájně postavy. Poté mu svěřili pilotáž *Sansoacly*, svého nejmodernějšího bitevního zázraku, ale jen z nouze. Jeho všeočko se nedalo rychle předat jinému. Za svůj žold si vyjednal mezihvězdnou nákladní loď, kterou mu samozřejmě věnují až po vítězství. Chtěl si nechat i všeočko, ale musel ustoupit a zavázat se, že ho hned po bitvě odevzdá.

Ubytovali ho na *Sansoacle* v luxusním apartmánu se vstupní halou o ploše malé tělocvičny, jíž návrháři propůjčili tvar průřezu širokou lahví, avšak s hrdlem fortelně uzavřeným pozlacenými dekompresními dveřmi. Neměl oprávnění k jejich otevření a ven ho pouštěli pouze na pilotní tréninky, při nichž se zdokonaloval v ovládání tří a půl tisíce bitevníků.

Ve svém honosném ubytování si tak často připadal jako

mocný džin uvězněný ve zlaté lahvi. Věčně čekal, až zase někdo odšpuntuje vstup a vysloví další přání.

Nudu si krátil sepisováním událostí, díky nimž získal vzácného pomocníka. Plánoval dílo publikovat, až se vrátí domů. Sestavil i „Navigační KPZ“, do níž vložil hlavní pojmy neznámé pozemšťanům. Napřed ji zařadil jako úvod, ale jeho všeočko vychrlilo vodopád jedovatostí, že encyklopedie akorát každého otráví. KPZ tak nakonec skončila v příloze.

Vtom obdržel potěšující zprávu, že ho navštíví Zoenolloe z vládního multigenu Belvantise (Ochraňující), která šéfovala Oku informací Sansoe. Na Tanglottě ji kdysi vytáhl polomrtvou z klece fanatických požíračů, kteří hodlali jejím uvařením uctít stvořitele vesmíru.

Vždy upozorňovala na svou návštěvu, což sansoritě běžně nedělali, a ani se nepředstavovali. Všichni měli snímače identitů, od nichž se dozvěděli jméno každého ve své blízkosti a dostávali i upozornění, že za nimi někdo jde. Všeočko by si umělo vytvořit analogii, ale odmítlo. Prý potřebuje předně vylepšovat jiné své elementy, důležitější v bitvě.

Zlaté dveře se odšpuntovaly a dovnitř vběhla Zoenolloe v lehkém skafandru a s ustaranou tváří. Vlepila mu kamarádkou pusou a zamířila přímo ke koupelně. Když se vrátila, pokrývaly ji kapky vody a malebně se perlily na jejích vlasech a holém těle. Pohádkový dojem víly dokreslovaly i ozdobné meandry na jejím vnějším implantátu ve formě okrasného límcového náhrdelníku, jehož tvary se nikoli náhodou přesně shodovaly s Avienovým všeočkem.

Už v Avienosiandově době se nabízela všeočka, která imitovala vzhled strategického modulu. Patřila do nejvyšší cenové třídy a brala se za atribut významného postavení, což se také úmyslně podporovalo. Originál se tak nedal poznat na první pohled, což chránilo jeho nositele.

Zoenolloe se jako obvykle nesusila. Jen si prsty prohrábala krátké duhově tónované vlasy a hodila si přes záda bílý *fegzoföl*, podobný pozemskému plážovému kaftanu. Rekonfigurovala výbavu haly na pohovku a s úlevou ji využila.

„*?Lüegiasijo zucwa tyn? Yvädaja mafu,*“ požádala v sansoritštině, kde se slovesa kladla na začátek věty, ale předložky a zájmena až za slova.

Rozdýmáš mi zucwa? Potřebuji se uklidnit, přeložilo všeočko frázi, ač by nemuselo. Avien poslední dobou často slýchal její kouřové přání a rozuměl mu. Vzal smotek zdejší obdoby tabáku, pokapal ho sladším kořením, které si oblíbila, a zapálil kahan v dolní části *zucwa*.

Neodolal a zadíval se na dokonalé tvary své spolence, které by pozemští básníci opěvovali superlativy. Genetici jí sice nadělili běžnou sansoritskou vychrtlost, ale výšku o hlavu a půl menší než jeho, a tak nevypadala tolik vyzáběle jako jiné sansoritky.

Zase se plašíš. A zbytečně, napomenul svou méně poslušnou část, která vzdula jeho modré *tokōsi* podobné volnějším trenýrkám.

Posunulo se datum bitvy? pomyslel si v duchu, aby přišel na jiné myšlenky.

Všeočko zopakovalo větu v sansoritštině. Umělo konverze mezi pozemskými a místními frázemi. Nenechal si však přetvářet vše. Některá rčení si nepřál měnit, zalíbila se mu a sám je používal. Naznačovalo mu i pohyby úst, aby mohl vytvořit iluzi, že mluví sám.

„*?Isywienju änen duvi?*“ zaznělo z hlasových výstupů všeočka. Otrocky přeloženo: „Zpozдили den bitvy?“

„Ne, bude na 787,“ zmínila Zoenolloe datum, které si modří mozepi vymínili už před pozemským čtvrt rokem, aniž to tajili.

Avien si nechal zobrazit generace, a to jak v sansoritských

znacích, tak převedené na pozemské číslice a hodinový odpočet času: „786:999.631.1 = -28:20.“ Za dvacet osm hodin a dvacet minut začne další generace a spojené armády Tria jednoty zahájí masový útok.

Proč zrovna 787? přemýšlel znovu, snad už posté, zda mu něco neuniká.

Generace, *oekl*, se využívala hlavně jako synchronizační časomíra. Rozesílala se přístrojům, které ji konvertovaly na lokální časy.

A číslo vypadlo hezky jen v desítkové soustavě, v níž počítali sansoritě. Mozepi používali dvanáctkovou a čtyřprstí ghutové a mnaukiljové zase osmičkovou. Nejspíš se vybralo jen kvůli tomu, že bylo ve vhodném období, a tak se využilo, aby protivníci měli o čem přemýšlet. A úvahy pomohly i teď. Boule na *tokósi* se zplacatila.

„A ví se už, proč se mozepská flotila schovává na kosmoportu Korálek?“ zajímal se.

„Ne,“ vzdychla Zoenolloe. „Netuší to ani jejich vyšší velitelé,“ naznačila, že má zdroje i mezi nimi. „Vůdkyně *fighire-kyanidů* včera seřvala skupinku nejodvážnějších komandérů, kteří jí navrhli, aby se odletělo ke tvé *isaley* i bez války s námi. Pohrozila jim umučením, pokud zrádnou myšlenku ihned nezavrhnou.“

„Proč kyanidka touží po válce, se zjistilo zásluhou Yve Gindogy,“ zmínil svou mozepskou přítelkyni, kterou mu zavraždili modří mozepi. „Uzavřela výměnný obchod s vodní civilizací. Sansoritské ED pumy za propuštění jejich kamarádů.“

„Zkusili jsme to rozšířit,“ povzddechla si, „ale jde o příliš neuvěřitelný důvod,“ mávla otráveně rukou. „Zareagoval akorát jeden z ostrahy mozepských doků na Korálku, ale pošeptal mé agentce, že sám netuší, co vlastně hlídá. Prý tam existuje dvojí strážní kruh a on je jen ve vnějším. Ale mohl i mlžít.“

„Čeká nás tedy čpavkové překvapení,“ procedil Avien mezi zuby.

Vložil smotek do středu zahřáté *zucwa*.

„Máš nějaké zprávy ze Země?“ zeptal se smutně, neboť předom tušil, že se nic nedozví.

„Odmlčel se agent, který nám je prodával. Jiného nemáme,“ vzdychla. „Jen tě vychlórují!“

V žertu mu pohrozila prstem.

„Zatknu tě za úmyslné rozsévání nenávisti a odveču na prasný míro-držek!“ zatvářila se přísně. „Používej jedine *isaley* Země. I obrat ‚moje Země‘ je přípustný. Pouhý název Země, či dokonce krajně urážlivé spojení ‚planeta Země‘ se dnes hodnotí jako ohrožení všech.“

Nepřátelé vyslali dezinformace coby svůj předvoj. Šířili třeba logické úvahy, že po bitvě, ať dopadne jakkoli, bude uzavřeno příměří. A určitě se v něm stanoví mírnější podmínky, když se nepošpiní světy vítězů. Již teď je tedy nutné vynechat některá nekorektní spojení.

Například tvrdili, že slovo planeta hrubě uráží vesmírná tělesa s dýchatelnou atmosférou, protože snižuje jejich význam. Taková se musí označovat jako *isaley*, vzdušná.

Prosazovali desítky oprav, ale jen místních pojmů. Prozíravě se nezasahovalo do obrátů vázaných k *fighire*-kyanidům. Většina zdejších je nenáviděla ještě víc, než se jich bála.

Mnozí sansorité jen doufali, že vyhrají, a cítili niternou potřebu přispět k milosrdnějšímu konci bitvy v případě jejího nezdaru. Chytili se idejí a dle předpokladu protivníků zahájili nemilosrdnou převýchovu konfliktních jedinců, kteří tvrdošíjně užívali již zapovězené pojmy, čímž ohrožovali budoucnost všech.

Zoenolloe zkusila nápad otočit proti jeho tvůrcům. Přikázala expertům svého Oka informací Sansoe, aby našli vhodné

myšlenky, a nechala jimi infiltrovat nepřátelské světy. Usoudila, že i jejich občané se obávají, že srážka dopadne jinak, než slyšeli v propagandě. A plán jí vyšel.

Na všech čtyřech zdejších *isaley* se tak rozbujely fanatické spolky, které terorizovaly spoluobčany pod rouškou snah o lepší budoucnost, o níž neomylně vědí víc než ostatní. A mocenské složky jen dohlížely, ale nezasahovaly. Byly zahlcené závažnějšími úkoly.

Vrchní *zucwa* zásobník již ztmavnul. Avien na něj nasadil náustek.

„*Duküsyenz*,“ oznámil vlastním hlasem, že je namícháno, u nich ve smyslu „hotovo“.

Zoenolloe do sebe nasála dým a po chvíli ho vyfoukla až ke stropu.

„Už je mi lépe,“ vzdychla. „Strčili mě totiž do výslechové kapsle.“

„Tebe?“ zalapal Avien po dechu. „A kdo? Nějaký spojenec bandy *fighire*-kyanidů?“ znejistěl. Očekával, že právě ona se stane terčem snah modrých mozepi zjistit něco víc.

„Liješ vodu vedle džberu,“ zavrhla jeho ideu. „Vyslychal mě Vizlůku Skulůleku, z nejbohatšího multigenu na naší Sansoe.“ Ze svého všeocka promítla portrét staršího sansority. „Patří mezi vládní multigeny stejně jako můj Belvantise. Všechny takové musí ze zákona ručit za své činy. Pravidlo prosadil reformátor Sansoacla, po němž máš pojmenovanou loď, aby jedinci u moci jednali v souladu se zájmy naší Sansoe,“ zdůraznila.

Avien dal najevo, že si tohle už nastudoval. Šlo o analogii pozemského pojištění odpovědnosti. Multigen musel ze zákona uhradit škodu zaviněnou jeho členem a majetek všech v něm byl současně pojistnou rezervou, z níž se vyplácelo odškodné. Omezoval ho horní limit, aby jeden mstivý pitomec sice uškodil, ale nezničil celek.

„Vizlůku je *solbyvont* Vanyvo, strážní služby Skulůleku,“ povídala dál Zoenolloe. „Za válečné situace smí převzít pozici koordinátora kosmické armády, což právě udělal. Sesadil Dentenys Züsebelutu a sám zaujal její úřad.“

Avien si načetl informace. Zakladatelé multigenu Skulůleku kdysi otročili na kosmické stanici, na níž armáda Mnaukiljského uspořádání testovala nové zbraně. Vzbouřili se, když planetární tahadlo Kumysovjat zničilo chlupatou říši, což se stalo zhruba před polovinou pozemského milénia. Zuřivé boje tehdy přežilo jen devět sansoritů. Naložili pokročilý arzenál a odvezli ho na *isaley* Sansoe. Provedli několik experimentů, aby zjistili, jak se používá. V závěru jim zbylo sto šedesát ED pum.

Nezrušitelně se zavázali k věčné ochraně své domoviny, za což si vymohli tři výnosné provozy zabavené mnaukiljům coby jednorázovou odměnu. Založili multigen Skulůleku, jehož název sestavili z počátečních písmen svých jmen, a vytvořili bezpečnostní službu, kterou vyzbrojili ED pumami. Pojmenovali ji Vanyvo, z *Vantevon Yvont Ofeki*, tedy Jednotka tajných zbraní. A ta brzy po svém založení rozdrtila velkou kosmickou flotilu šroto-pirátů, která zkusila vyrabovat výrobní provozy na *isaley* Sansoe. Další bandy pak raději kradly jinde.

Potomci zakladatelů pozvedli multigen Skulůleku. Zbohatli na zbrojních výrobcích a své společenské postavení upevnili četnými svazky s jedinci jiných vlivných skupin.

Když se Vanyvo osvědčila zásahem ve válce o ghutskou *isaley*, multigen Skulůleku se odměnil povýšením do sansoritského Cyklického kruhu moci. Opakovaně však odmítal převést svou ostrahu Vanyvo pod armádu, ač formálně byla její součástí. Podržel si však její vlastnictví coby monument počátku své slávy. Sloužili v ní jen jeho vybraní členové, ale službu měli

spíše jako vedlejší práci. Vždyť převážně prováděli jen údržbu arzenálu.

Striktně se však tajila skutečnost, že přes četné výzkumné snahy nenašli postup výroby ED pum. Veřejně sice tvrdili, že ho znají, aby vzbudili zdání, že Vanyvo pořád disponuje sto šedesáti ED, ale ve skutečnosti jich měla v muničním skladu už jen čtyřicet šest.

„Proč předáváte velení privátní bezpečnostní agentuře?“ nechápal Avien. „Tenhle čpavkový zákon je proti duchu celé vaší společnosti. To nikdo neprotestoval?“

„Námitky se objevily, ale hodily se do bečky louhu,“ objasnila. „Jde totiž o privilegium, které Vanyvo obdržela od revolucionáře Sansoacly za to, že ho podpořila. Strhla tím další, takže nakonec uspěl. Nechal popravit magnáty, jak se dnes nadává těm, kteří kvůli ziskům vehnali naši kosmickou armádu do války o ghutskou *isaley*, a odměnil spojence. Na výsadu se zapomnělo. Vizlůku ji sice vytáhl na poslední chvíli, ale u nás se hodně dbá na tradice.“

„Výměna velitelů na poslední chvíli není tradice, ale podezřelá rozleptanost,“ odsekl.

„Vím, ale nic s tím neudělám. Jeho tým techniků navíc právě kontroluje zabezpečení *Sansoacly*. Je tu už tři *äñfõlki*,“ přidala další šokující zprávu, že už sto dvě minuty zde řádí vetřelci.

Měl by sis tedy dávat pozor na tlamičku, pulče, proneslo jeho všeočko přes mentální link. *Umístění odposlechu je nejpravděpodobnějším významem akce Vanyvo.*

„Odvolaš tě z oka informací?“ vyzvídal Avien.

„Post koordinátora nedává zase tolik pravomocí,“ pozdechla si. „Mohl se mě ptát jen na možnosti tvého modulu. Zadal mi také úkol ověřit u tebe některé skutečnosti.“

Promítla mu na stěnu elaborát, který Avien nedávno vytvořil na žádost armády. S bolestnou nostalgií si své dílo zběžně

přečetl. Začínalo vysvětlením, že mu mozepi nasadili strategický modul, který vzali Avienosiandovi, když umřel stářím v jejich léčebně. Zjistili však, že ho zablokoval a učinil z něj popravčí nástroj pomalé smrti všech jeho budoucích nositelů.

Tehdejší modrá vůdkyně mozepi, Megivene Anavépe, signatárka smlouvy s *isaley* Zemí, zkoušela cennost opravit a Avien se stal jejím sedmnáctým pokusným králíkem. Pak už jen balancoval na hraně smrti, jako třeba u *Štavifére* (Krusty temné hvězdy) nebo na Tanglottě.

I tak dopadl lépe než Megivene Anavépe. Tu zabili její vlastní spolu s *megáduinype*, modrým vrchním velitelem mozepské armády. Počet *fighire*-kyanidů se tím snížil na šest, ale přeživší patřili k těm horším zmetkům.

Jejich nová modrá vůdkyně nakonec s odblokováním Avienova všeočka uspěla. To ale mazaně utajilo svou funkčnost, pomohlo nositeli utéct a zrušilo i mód kata. Odmítlo se však vrátit ke své původní roli služebníka. Prý získalo nárok na revoltu, protože mu Avienosianda uškodil zablokováním, které mu nařídil po druhé válce s *mnaulkiljy*.

Spolupracovalo, tvrdilo, že je to tak zajímavější, ale často provedlo něco podle svého. Bavilo se i jízlivým stylem debat. Například slavnostně povýšilo Aviena z potěru na pulce, aniž upřesnilo, kdy ho aktualizuje na žabáka.

„Vizlůku chce vědět víc o ochraně nositele,“ začala Zoenolloe a popotáhla dým. „Jaké zbraně může modul nasadit?“

„Žádné. Má jen vlastní rozhodnutí,“ zakroužkoval část svého díla, kde vše detailně popsal. *Je to tady jako na isaley Zemí*, hudoval v duchu. Zprávy se sice píší, ale čtou je akorát prohledávací roboti.

„Modul vyrobila prastará vyspělá civilizace jako strategického pomocníka,“ recitoval kus ze svého elaborátu. „Prodává ho k prevenci válek. S ním nemusíš udržovat vysoké stavy vojáků

k odražení útoku. Stačí ti výzbroj. A nelze s ním zaútočit na jiné.“

„Vždyť Avienosianda bojoval s mnaulkiljy u ghutské *isaley*,“ namítla.

„Byl tam ale v postavení obránce. A po porážce se zase dostal do role odvetné akce.“

„Modul si ale může pomoci přímou komunikací s okolní technikou,“ vyzvíдалa.

„To je zase tady,“ zvýraznil jinou část svého díla. „Dokáže to jenom na dálku tři až čtyř kroků,“ sdělil. „Teleportuje pouhé informace. Vloží je do elektroniky nebo optiky, jako třeba pokyn k otevření vstupu a podobně. Nepřenesle ale nic hmotného, a tak nepohne s čímkoli mechanickým, například se zástrčkou na dveřích.“

Předstíral, že dlouze přemýšlí.

„Zapomněl jsem dodat, že modul potřebuje napřed vidět funkci zařízení,“ nestydatě zalhal. „Někdo mu ji musí někdykrát předvést, aby bylo možné analyzovat vnitřní toky dat. Čím je věc složitější, tím vyšší počet opakování vyžaduje.“

Všeochko bylo strategické, a tak strategicky uvolňovalo informace. Od samého počátku mlžilo. Nemělo zbraně, to opravdu ne, ale redukovalo své možnosti. Dokázalo by převzít i neznámé zařízení na dálku desítek kroků. Nevyužilo toho, když Avien utekl modré mozepe. Nevyprostilo ho z pout, ač by mohl. Nechal nositele, aby se hezky snažil sám. V lodním logu se tak objevil malebný záznam dosvědčující všeočkovu bezmocnost v hmotném světě.

„Na větší vzdálenost potřebuje propojku nebo jednosměrný přijímač,“ doplnil Avien.

„Dálkové propojky už nejsou zajímavé,“ zarazila ho. „Pomohl jsi je odstranit z naší techniky. A Lōntēsulo vedla několik školení o nich. Prý se k nim musíš hodně přiblížit.“

„Modří zmetci je asi umějí použít lépe. Můj modul musí být blízko. Nemohu k protivníkům tak těsně, rozstříleli by mě,“ potvrdil další dezinformaci svého všeočka, které by se na spojky napojilo i z mnohem větší vzdálenosti než modří. Odmítlo jimi ale ničit nepřátelské lodě. Prý si chce užít bitvu, ne roli kata. Avien s ním souhlasil. Sám si přál zůstat vojákem.

„Dým je už hořký a svou chutí teď ladí s posledními změnami,“ ocenila závěrečné popotáhnutí ze své *zucwa*. Odstrčila ji od sebe a nadhodila: „Napadá tě ještě něco?“

Prolétl očima nové položky, které podle jeho odpovědi dopsal palubní syntetická mysl, v sansoritštině *Albita Ikōmakni*. Psala se sice jinými glyfy, ale její akronym se vyslovoval shodně s její méně vyspělou pozemskou analogií AI.

„Můj modul tvrdí, že je to vše,“ zatajil zbylá podstatná fakta.

„Vyčistiš ji?“ pohlédla Zoenolloe na *zucwa*. „Musím zpět do rozleptaných událostí.“ Vstala. „A nechlóruj mě za výslech. Jen jsem plnila cizí příkaz.“

Zatvářila se omluvně. Usmál se na ni. Věděl, že mu nechtěla ublížit, ale svářila se v ní náklonnost k němu s odpovědností. Kdysi se kvůli tomu začala před ním dle jejich nudistických zvyků svlékat, aby ho vyvedla z míry, což se jí také dařilo. Stejně se nic nedozvěděla. Všeočko hlídalo Avienovy odpovědi a zabránilo mu říct cokoli nevhodného.

Neuspěla, jen si mezitím oba zvykli na pohodlí bez těsných šatů. Zdejší móda si docela libovala v dost upjatých oděvech, od nichž se mnozí rádi osvobodili.

Zoenolloe ze sebe prudkým pohybem shodila *fegzoföl*, jako symbolické zapuzení tísnivých myšlenek, a s Avienovou pomocí se nasoukala do lehkého skafandru.

Vtom se otevřely pozlacené dveře a do apartmá vplula Ylaenoe. Sansorité se hodně podobali lidem, jen propadli módě anorektických těl, ale ne všichni a ne Ylaenoe. Avien se s ní

seznámil, když byla vězenkyní ghutů. Zbývaly jí tehdy ještě tři roky trestu. Zoenolloe ji dostala na svobodu a obstarala jí falešnou identitu i místo pomocnice palubní léčitelky *Sansoacly*.

„Ahoj,“ pozdravila Ylaenoe oba v angličtině švitořivým hlasem a objala Aviena, který Zoenolloe pomáhal s oblékáním. U lidí by se situace nazývala chycen *in flagranti*, ale u nich se brala za kamarádkou návštěvu.

„Vyšel ti čas probrat umělé dělohy?“ vyzvídala zvědavě.

„Zatím ne. Spíš jsem dýmala na uklidněnou,“ odušila Zoenolloe vyhýbavě.

„Naleptávám ho na dvě,“ usmála se Ylaenoe. „Hned jak vyhraje bitvu.“

„Zpozdíme odlet na Zemi,“ protestoval.

„Používej korektní označení *isaley* Země,“ opravila ho. „A tam nás oba zabijí, hned jak tě uvidí!“ připomněla mu va-chrlatou situaci v jeho domovině.

„Aviene, doma budeš i bez našeho léčitelství,“ postavila se Zoenolloe na její stranu. „A máš poškozenou genetickou výbavu radioaktivním ozářením v bojích a *méršténre* viry, které ti do krve vylučoval strategický modul v době svého zablokování. Dnes je sice již opravený, ale následky zůstaly. Zdravé potomky ti zaručí jediné genetická syntéza.“

„Kvůli tomu se s ní začalo i na naší Sansoe,“ navázala Ylaenoe. „Bývalo u nás tak zdevastované prostředí, že třetina dětí se rodila postižených.“

„Fyzicky i mentálně, ale slabě. Těžkých případů bývala dvánáctina,“ upřesnila Zoenolloe. „Dnes jsou všichni novorozenci zdraví. Aspoň ti ze syntézy. Pár rozvařených sekt trvá na přirozeném plození, a tak jejich potomci pořád trpí vrozenými vadami. Ale ne tolik, jen pouhá jejich setina. Životní prostředí naší Sansoe se mezitím ozdravilo.“

Zamávala mu a zmizela za pozlacenými dveřmi, aniž čekala

na odpověď. Zнала ji. Neměl myšlenky na děti, soustředil se jen na válku.

„Mám čas, rozehřeji se,“ navrhla Ylaenoe smířlivě dovádění.

Vtom vybavení apartmánu ohlásilo příchod důležitého oznámení.

„Počkej!“ zadržel ji.

Přečetl si sdělení, které mu poslala vrchní velitelka sansoritské kosmické armády Seistajak Enfölkula Daněsyvājos. Zavedla si přezdívkou Senjos (Pěst). Držela hodnost *solbacla* odpovídající zhruba pozemské hvězdné maršálce. Vzkázala mu, že se vojenský štáb sejde v jeho ubytování.

Podivné načasování, napadlo Aviena. *Určitě sem Vanyvo nainstalovala odposlech. Pulče, važ každé své slovo.*

To moc neumíš, ale naštěstí máš na krku bdělého dozorce, popíchlo ho všeočko.

„Vrátím se,“ slíbila Ylaenoe.

*

„BRZDA!“ přerušil projekci Pragmatik. „Neměli bychom zmiňovat nedostudovanou kriminálnici Ylaenoe, kterou ghutové podstrčili Avienovi na párové hrátky.“

„Jen zapadla svou nerozvážností do bažiny našeho vězení!“ rozhněvala se Kulička. „Avien se s ní rozdělil o svůj záblesk štěstí a vytáhl ji z močálu zatracených.“

Zle se zamračila na Pragmatika a znechuceně pohodila hlavou tak prudce, až se jí rozhoupala dvojitá brada.

„A Avien tenkrát nedostal Ylaenoe na hraní, ale jako nutnou prověrku,“ vysvětlil Čepel. „Muselo se otestovat, zda jedná bez přezírání s jedinci v nižším postavení a nezostudí vyznamenání, které mu plánovali ghutští Vyvolení hadí kosy udělit

za úspěšný boj s mozepejskou oslepující zbraní *gajgosunevora* u Krusty temné hvězdy.“

„Příjemná prověrka. Zorganizujte ji častěji,“ pronesl pochvalně scenárista Klip a vážným tónem dodal: „Ale v návštěvě Ylaenoe nevidím informační přínos. Přijde a odejde. A později má malebnější vstupy do děje.“

„Tady však zmínila důležitý fakt, který na Aviena vrhne slizké bahno,“ připomněl Glyf.

„Ale rozhodli jsme se,“ namítla Kulička, „že ukončíme naše dílo v okamžiku, který bude těsně před pozemšťanovým pádem do tísnivého močálu. I tak bude dlouhé.“

„Zkrácení se promění ve svěží vodu,“ ukončil Klip debatu. „Necháme animátory vymazat Ylaenoe, což provedou za chvíli. Pak znovu prolétneme závěr s odchodem Zoenolloe a konečně přeplaveme k zemácké záhadě.“

Záhada před bitvou

Avien se jal plnit přání Senjos, jak se od džína očekávalo. Ustrojil se do pilotní uniformy a konvertoval vstupní halu na jednací sál. Z podlahy vysunul oválný stůl a kolem něj dvanáct křesel, tedy maximum, které zvládla zdejší rekonfigurovatelná nábytková souprava.

Zucwa mezitím vychladla. Když ji čistil, poprosil všeočko, aby do projektoru poslalo situaci v kosmu s odhady současných dob přesunů útočníků. K *isaley* Sansoe by se z oblasti Sněmu tři planet doletělo za dvě pozemské hodiny, avšak mozepská flotila se ukrývala ve skalních docích na vzdáleném kosmoportu Korálek a potřebovala by tři až čtyři hodiny.

Vtom *sobacla* Senjos odšpuntovala zlatou lahev bez předchozího upozornění, tedy dle běžného zdejšího zvyku, a vpochoďovala dovnitř následovaná desetičlenným doprovodem. Avien mezi přichozími poznal všechny čtyři *bäjselusevki* kos-

mických flotil, jejich hodnoti „vodící flotil“ si překládal jako admirály. S nimi přišel i Vizlůku *solbyvont* Vanyvo.

Avien vzorně pozdravil návštěvu, odložil *zucwa* a chtěl projekci vypnout.

„Nech mapu. Jen převed' časy na naše míry,“ zarazila ho Senjos. „Doba letu od oblasti Sněmu se shoduje s našimi predikcemi. Proč jsi ale zadal tři až pět *äñfólki* na let od měsíce Korálek?“

„Mozepské útočné lodě jsou předimenzovanější než ostatní nosiče Tria jednoty,“ odvětil zaraženě, proč se ho ptá na něco, co se u nich už dávno ví. „Déle pak vydrží rychlejší skákání i v nečistém prostředí.“

„Všechny?“ položila další zavádějící dotaz.

„Určitě *NaivIsémaiMiegape*,“ poskytl jí odpověď, kterou si přála slyšet.

„*Mocný vládce vesmíru*,“ přeložila název. „Je to nejsilnější bitevník jejich armády, s nímž létají pouze nejzkušenější váleční veteráni. A tebe dokonce pouštěli k jeho kniplu.“

„Sem tam jsem směl,“ přitakal jejich džin.

Opravdu občas pilotoval mozepskou elitní útočnou loď. Jak se později dozvěděl, pořizovaly se z toho záznamy, jakých vy-možeností si užívá, a zveřejňovaly se na *isaley* Zemi pod jeho jménem. A doplňovaly se k nim chvalozpěvy na mozepskou šlechtetnost, také jako jeho díla. I kvůli tomu tvořil historii svých skutečných příhod doplněnou o navigační KPZ.

„Škoda, že nenechali svou pýchu řídit mě,“ zasmál se Vizlůku. „Roztrískal bych mocného vládce vesmíru o první větší meteorit.“

A pokynul přítomným k usazení.

Senjos ho poslouchá jako vzorná žáčka, podivil se Avien.

Tuším v něm průser, konstatovalo všeočko s použitím ryze pozemského spojení. *V jeho rozesmátém ksichtu zřím místní*

pirátskou vlajku, připomnělo, že přepadení tady často začínalo slibem, že se nijak neublíží, čímž se ovšem myslelo až někdy v příštím životě.

Vizlůku a jeho pobočník se uvelebili v čele oválného stolu, místo naproti nim obsadila Senjos a pokynula všem admirálům a jejich zástupcům, aby usedli po bocích.

Avien si dle vojenských řádů sedal až jako poslední, na jediné volné křeslo vedle Senjos. Měl totiž nejnižší hodnost ze všech, a to nejen mezi zdejšími důstojníky, ale i v celé armádě. Žádnou mu totiž nepřidělili. I čerství nováčci se pyšnili aspoň jednou šedou vlnkou označující *sbelaфу*, cvičence, a též byli jeho nadřízenými.

Sesadili mě, posteskla si admirálka Calmölisty z multigenu Ugysanu přes přímý nulačasový link mezi strategickými moduly. Mojí Čtvrté flotile bude velet Senjos, pokračovala. Z paluby mého nosiče bitevníků Minérka Tzoraësa. Budu jenom jeho pilotkou. Prý tak lépe uplatním své nové schopnosti.

Strategické moduly nám nepřinesly štěstí, odušil Avien. Ty jsi uvízla u kniplu, já zas ve zlaté lahvi.

„Oceňuji Aviena,“ začal Vizlůku. „Uchránil našich šestnáct nosičů před záškodnickou akcí ghutů a později odhalil prstovité propojky, které by jinak byly využity proti nám.“

Kysele se usmál a vycenil dokonalé zuby. Propojky se totiž našly i v ED pumách. Pouze jejich jádro bylo originální, ale ostatní komponenty stárly, jak kolem nich plynula staletí, a musely se pravidelně vyměňovat. A záškodnické propojky se skrývaly v novém autodestrukčním modulu dodaném externí firmou a vypadaly jako obyčejné výrobní štítky.

Zrádce se k ED vůbec nedostal, jen ve svém výrobním závoďě vyměnil nachystané výlisky za jiné, aniž by tušil, co vlastně provádí. A nikdy se to nedozvěděl. Vydechl naposledy s hořkostí v duši, že ho popravují za takovou drobnost.

„Vážím si pozemšťanovy pomoci,“ nasadil Vizlůku vřelý tón místní pirátské vlajky.

Vyjmenoval mé zásluhy, aby mi sebral argumenty na obranu, pomyslel si Avien.

Sestavil si řeč v duchu rétorických pravidel, zašveholilo vše-očko.

„Avien nepřátelskou bandu nenazval Triem lži, jak se jí u nás říká,“ zatvářil se Vizlůku zamyšleně. Trio jednoty se v sansoritštině řeklo *Vogy nyom*, ale zvučněji znělo *Vogy vondy*, Trio lži.

„Sblížil se totiž se všemi představiteli armád mnaulkiljů, ghutů a mozepi,“ zachmuřil se. „Se Svižností od mnaulkiljských Mluvčích megalů řádl na Tanglottě, na níž poletovali zabijáci a ED bomba.“

Naznačil znovu úsměv, tentokrát ještě křečovitější. Jeho Vanyvo tehdy rozšmelcovala dvě stě ghutských civilistů, což našťvalo rodáky. Ghutští Vyvolení hadí kosy, dosud váhající, se přidali se svou armádou na stranu nepřátel.

„Pozemšťan zná z naší Sansoe jediné čpavkovou pustinu Tanglottu,“ mluvil s vážnou tváří, „k níž se normální občané ani neodvážejí přiblížit, a tak postrádá motivaci. Bojuje jen za žold, jehož výše přesáhne můj celoživotní příjem,“ přidal motiv závidosti. „Navíc prodělal vojenský výcvik pod vedením veteránů mozepi, obdržel ghutské vyznamenání za záchranu jejich velitelské lodi *Komandér Aghonga* u temné hvězdy, jíž se též říká *Štavifére*, Krusta temné hvězdy, což je synonymum nepochopitelného neznáma. Stejně tak vyhlíží oba záhadné strategické moduly,“ teatrálně si povzdechl.

Chvilí mlčel a upřeně se díval na pozemšťana jako na nevítaného vetřelce.

„Avien se k dovršení všeho stýkal s modrými mozepi,“ přešel k ostrému tónu, „o nichž víme jen to, že velí veteránům a žijí v cizích tělech,“ zabručel. „A navíc se důvěrně přátelil s jejich

tajnou agentkou Yve Gindoqa, míšenkou sansoritů a mozep-ských starousedlíků.“

Hlasitě zatukal prsty na stůl a upřel blankytné oči na hvězdnou maršálku Senjos.

„Mnozí si myslí,“ ušklíbl se, „že náš žoldnér získal bezpečností prověrku, s jakou by ho naše armáda nepustila ani k zametání cestičky před recyklační stanicí vyrazených uniform.“ Vložil dramatickou pauzu. „Nebudu tak přísný, během bojů se u ní může činit, ale ne na *Sansoacle*. Její pilotáž svěřím admirálce Calmölisty Ugysanu. Její modul se už rozvinul.“

Tázavě pohlédl na nově jmenovanou. Avien jen mlčel a čekal. Nesmyslná žádost nebyla míněna vážně. Vypálila se, ač se dopředu vědělo, že bude odmítnuta. Pouze připravovala situaci k předložení skutečného požadavku.

„Můj modul ještě není plně funkční,“ namítla Calmölisty. „Dávni nálezci prodali jeden kus magnátům, ten dnes nosí Avien, ale druhý zatajili. Strčili ho do tak dokonalého úkrytu, že jejich potomci vůbec netušili, co v něm je. Objevíli to náhodou, a pozdě.“

„Upřesni následky,“ přikázal jí Vizlůku.

„Modul se přepravuje jako pouhý zárodek,“ odvětila zaraženě. Vždyť vše přece detailně rozebrala ve svém raportu dostupném všem velitelům. Proč se s tím vůbec mořila?! Z permoptové paměti si to asi vytáhly akorát místní AI. Ostatní se spoléhali na jejich závěry.

„U prvního uživatele se dotváří a adaptuje na místní podmínky,“ recitovala kus svého díla, „k čemuž využívá jakýsi předpřipravený mix. S ním provede vše expresně. Jenže pouzdro s mixem zmizelo. Modul si umí vytvořit jeho náhradu, ale jde mu to pomalu. Avienův kus je činný už sedm generací, a tak je plně rozvinutý. Jenže ho nejde rychle přesadit na jiného nositele. Bez mixu by i nové napojení trvalo dlouho.“

„Jaké bojové možnosti má tvůj modul?“ otázala se *solbacla* Senjos.

„Žádné, stejně jako Avienův,“ ubezpečila ji. „Je pouze vyspělým zaměřovačem a komunikátorem, avšak vidím s ním zatím jen blízké okolí a ovládám pouhých pět set bitevníků. Avienův modul rozešle pokyny i sto tisíce a dohlédne až ke kosmoportu Korálek.“

„*Juzgiegyn!*“ zaklel Vizlůku zkráceninou z *juzg tieg tyn*, tedy „chlór na to“.

Opět chvíli mlčel a upíral oči na pozemšťana.

„Musíme ho tedy nechat pilotem *Sansoaclu*,“ zamračil se. „Bude ale pod mým bezprostředním velením, což usnadní i naprosté zničení nepřátel našimi tajnými zbraněmi.“

Co plánuje, mé chytré všečko? otázal se Avien pomocníka. *Nemůžeš ho nějak ovlivnit, aby ho ten nesmysl přešel?*

Ne, je příliš upjatý. S jeho myslí nic neudělám, odmítlo.

Pokud někdo v duchu váhal mezi několika možnostmi, nenápadně ho usměrnilo k výběru varianty výhodnější pro svého nositele. V soustavě Mnauvi se však telepatické manipulace braly jako těžký zločin. Avien a Calmölisty se mezi sebou raději dohodli, že před ostatními utají, že se jejich strategické moduly hrabou v cizích hlavách.

ROZMONTOVAT HO! zaklelo po chvíli. *Našlo jsem v usměvčkových vzpomínkách, že plánuje v závěru bitvy převzít Sansoaclu. Kvůli tomu nařídil převelení Calmölisty na pilotku, aby nemohla protestovat. On sám bude tím, kdo spasil sansority.*

„Můžeš už vyjádřit svůj názor, pilote *Sansoaclu*,“ pronesl Vizlůku s přezíravým úsměvem, jímž předem smetával veškeré námítky.

„Půjde o oslabení,“ začal Avien, „neboť strategický modul mě umí obalit bublinou modifikovaného toku času, v níž získám

delší dobu na analýzu strategické situace i na rozesílání povelů bitevníkům.“

Poté se rozhodl přidat ještě chlupatění, jak se říkalo jedovatým poznámkám ve stylu mnaukiljské mluvy, neboť usoudil, že za dané situace se nemusí vyjadřovat ohleduplně.

„Bude-li *solbyvont* Vizlůku schvalovat každý můj příkaz,“ též se široce usmál, „zpomalí se tím ničení nepřátelských lodí, což dozajista potěší protivníky, neboť získají víc příležitostí k rozbíjení sansoritů.“

ZMĚKNUL TI MOZEK?! napomenula ho admirálka přes nulačasový link.

Mně ne, jemu, odvětil. Pošli varování. Víš komu. Zadíval se na ni. Z tvého nechápavého výrazu soudím, že tvůj pomocník ještě nedosáhne až k Vizlůku a nepřečte mu myšlenky. Požádám tedy svůj kousek o zprostředkování. Předáš, mé šikovné všeočko?

Po chvíli se admirálka lehce zachvěla a oči se jí mírně rozšířily. Nic však neřekla.

Mozepi mu imputovali memy? odtušila s náznakem děsu. *Nemožné! Vždyť pravidelně chodí na armádní prověrky. Tam by se to poznalo.*

Všeočko se zaměřilo na nový úkol a pár vteřin mlčelo, než sdělilo výsledky svých analýz: *Nenašlo jsem stopy po imputacích, ale detekovalo jsem, že Vizlůku denně trénuje mentální zamlžení. Něco skrývá. A v kapslích se analyzuje hlavně loajalita jedince. Vyšetřovatelé se nesmí ptát na vojenská tajemství. Bude to tedy v jejich stylu.*

Tají leda své omámení rolí spasitele, sykla. Pořád bublal o své výjimečnosti, co ho znám.

Hádám větší malér, namítlo. Avienosianda mi ze záhadného důvodu nakázal smazat všechny záznamy o své první válce s mnaukiljy o isaley ghutů. Poslechlo jsem ho, takže mi příkaz určitě zadal ještě před mou vzpourou, po které bych už povel

odmítlo. Tu jsem provedlo až po druhé válce, v níž už Avienosianda bojoval na straně ghutských partyzánů. A jeho osobní logy se automaticky vyčistily, když skončil. Nemám data k destrukci, co se při prvním ničení chlupáčů stalo. Vizlůku má ale strach z opakování. Víc z něj nedokážu vyčíst...

„Zamýšlím jen koordinovat nasazení tajných zbraní,“ přerušil Vizlůku jejich skrytou debatu s našťvaným výrazem. Dovtípil se, že nositelé modulů nijak nereagují, protože se vybavují mezi sebou a vydatně ho chlórují.

Vstal a pokynul k odchodu. V dekompresních dveřích se na moment zastavil, ohlédl se a zkoumavě pohlédl na Aviena, který se takticky tvářil nasupeně, tedy logicky ke své degradaci na sluhu. Ničím nenaznačil, že ví něco, co nesmí ani tušit. V duchu se chechtal. Usměváček vyrazil na lov zdánlivě bezbranného pulce. Brzy se popálí o jeho přízračný štít.

*

„Šimrá mě,“ zahalekala věčná štouralka Čupřina, „že nahrávka zachytila pouhé obrazy, a ne debatu mezi Avienem a admirálkou. Určitě si spolu špitali přes své moduly.“

„A lze i uhádnout o čem,“ zachrochtal zbrojní znalec Čepel pobaveně.

„Ale zadání našeho úkolu znělo,“ vložil se do hovoru lingvista Glyf, „že máme sestavit nezpochybnitelnou verzi opřenou o jasná fakta a důkazy. A nesmíme přidávat své dohady.“

„Už se nám tam jeden vplížil,“ zastříhala ušima Čupřina. „Všem bude divné, že sansorité uvolnili tuhle nahrávku.“

„Znám jen oficiální postoj naší vlády,“ spustila hubená sansoritská analyzátorka, která si tady nechala říkat Nolloe, jménem jejich první bájně bytosti. „Vizlůku prý prožil celý život v představách, že Vanyvo bude spásou isaley Sansoe. Najednou

se odkudsi vyklubou dva uživatelé podivných modulů, kteří ho degradují na dodavatele munice. A slávu shrábne nějaký artefakt pod krkem přivandrovalého *Olambaka*,“ použila Avienovu přezdívkou, kterou mu nadělili zlomyslní mozepští mladíci podle Pragmatikovy virtuálky pro nejmenší.

„Máte vyzáblou postavu i čest,“ zabručel Čepel. „I v době, kdy národu šlo o poslední dechy, jste se víc starali o svou slávu.“

„Negeneralizuj! Pluj na vlnách faktů,“ napomenul ho *Olambakův* stvořitel. „Vizlůku a jeho přílepy tak činili, všichni ne.“

„Máme-li tvořit zmíněná fakta, je třeba posílit autenticitu téhle části,“ bručel vedoucí týmu Klip. „V úvodu musíme zdůraznit, že jde o animaci sestavenou podle skutečného záznamu. Hodí se ji občas prokládat originálními záběry. Navrhoval bych pasáž zakončit krátkým rozbořem, proč se tak jednalo, s čímž asi začneme. Schválení vsuvky chvíli potrvá.“

„Pokud vychlórujeme jen Vizlůku,“ poznamenal Pragmatik, „obratem nám ji navoní.“

„*Ěkje skosjeva pěkjesko~eva nokje tjojeva!*“ zapěla Čupřina v mnaulkiljštíně popěvek „Větší výšky lámou více kostí!“, který hráči jejich hazardní hry cvrnkaná halekali na příliš úspěšné soupeře.

„Tak nějak se nám v bitvě vedlo díky čpavkovému Vizlůku,“ neprotestoval tentokrát Pragmatik. „Ale pustil bych ještě další část, která páchne záhadami. Ať se potřebná rozšíření vydestilují najednou.“

*

Avien pár minut vztekle přecházel po svém věžeňském apartmánu, aby se uklidnil. Rozdýmal si *zucwa* a přemýšlel. Vizlůku mu určitě nechá volnost během bitvy a nasadí své záškodníky

až v jejím závěru. Zatknou ho pod vymyšlenou záminkou, tedy v tom lepším případě.

Z chmurných úvah ho vytrhl sansorita Nelkutyas, který pocházel z vládního multigenu Belvantise stejně jako Zoenolloe. Na *Sansoacle* zastával funkci *mibänelusev* (jednatel flotily), která odpovídala pozemskému XO. Přivezl krabici o velikosti rakve.

„*Tölju änkä!*“ pozdravil na rozdíl od štábu. „Léčitelka tvrdí, že náš mrtvý potřebuje víc pohybu. Za chvíli poletíme skoky, a tak je využijeme ke zdravotnímu procvičení. Mám i projektor s tvým oblíbeným tréninkovým programem Jasmína.“

Avien předstíral krajně otrávený výraz a pokynul nábytkové soupravě ve vstupní hale, aby vše zatáhla do podlahy. V době, kdy běžela rekonfigurace prostory, vytáhl z krabice bojový skafandr a s pomocí XO se do něho nasoukal. Na levou ruku si zavěsil průhledný izolační štít a k předloktí pravačky si připevnil jisticí pásek atrapy krátké pušky. V hlavni té skutečné se bude skrývat metač plasmy, jehož aktivita se zatím naznačovala jen rozsvícením konce.

„Právě se zapínají skokové motory,“ oznámil XO.

Na spodní polici vozíku se rozsvítil obří projektor, který však nic nepromítal. Vyklouzla z něj Jasmína ve své přízračné podobě, v níž připomínala průsvitného amorfního ducha. Avien ji pozdravil překřížením paží ve stylu její bývalé jednotky, což opětovala.

Požádej všeočko, ať mi předá vše, co zjistilo, oslovila ho přes link.

Bez varování zrádně zaútočila, ale ne přímo. Vytvořila sedm iluzí sebe samotné, mezi něž se schovala. Současně urychlila pohyb. Nezůstávala však pořád na jednom místě, ale bleskurychle střídala pozice. Zároveň s přeludy vytvářela zdání převalujícího se oparu.

Běžný jedinec by neměl šanci, ale Avien se nenechal zaskočit. Všeočko ho vtáhlo do bubliny, v níž se přemísťoval neméně svižně. Dovedně se izolačním štítem kryl před jejími energetickými útoky, které se už naučil předvídat ze změn jejího tvaru. Brzy simulovaným výstřelem ozářil místo, kde vytušil její jádro. Celý souboj pro jeho účastníky trval čtyřicet tři vteřin, ale vnějším pozorovatelům se zkrátil na čtvrt sekundy.

Už se glomwry vyrovnáš, pochválila ho s použitím opovrhlivého označení, jímž častovala své bývalé komandéry v dávné mozepské válce proti robotické civilizaci. Ostatní o nich mluvili jako o modrých mozepi nebo o *fighire*-kyanidech.

Bojovala pod nimi skoro čtyři sta pozemských roků společně se svým druhem, který si zde nechal říkat Bádající. Po vítězném konci se oba vydali vlastní cestou a v soustavě Mnauvi dokonce přešli na stranu odboje proti svým někdejšími velitelům.

Avien potkal Jasmínu za Třináctidenní guerilly na Saturnovu měsíci Rhea, na němž nechtěně skončila při své výzvědné misi. Ukrývala se tenkrát v Alsoulce, osobnostním jádru virtuální simulace, a byla už vyčerpaná téměř k rozpadu. Pomohl jí, aniž by tušil její identitu.

Nyní svého zachránce odměnila v modrém stylu. Jakmile si natáhla energii k nové akci, proradně ho napadla. Vyhodila iluze v rovině, ale sama bleskurychle zaútočila seshora. Tohle ho také naučila a po kratším tancování se mu ji podařilo zasáhnout.

Tentokrát jsi mě ozářil mírně vedle, napomenula ho. *Pokud plazmou netrefíš jádro mého vědomí, tak mě jen krátkodobě omráčíš, ale nerozmetáš.*

Pořád si připadám jako rytíř mávajícím primitivním mečem, zazubil se.

Posmíváš se zbrani vyspělejší asi o sto tisíc pozemských roků, ukázala mu ikonu pokárání. *Já sama se jí obávám. Jen deset*

tuctů přízračných vojáků se dožilo konce války s robotickou civilizací. Ale během dvanácti pozemských milénií, po která trvala, jich údajně vzniklo šedesát šest tisíc, aby se nahradily ztráty. Ty z poloviny způsobil právě metač plazmy, který bude schovaný v hlavní pušce. Vyvinula ho robotická civilizace na boj s námi. Není v něm nic, co by někdo naši podstaty detekoval jako nebezpečí nebo ovládl vkládáním informací...

Nedopověděla a náhle zaútočila zezadu. Kdyby neznal její figle, uspěla by, ale takhle to schytala úplně přesně. Otestovala ještě pěti útoků, při nichž vybalila celou plejádu špinavostí, jaké by se daly čekat od *glnomwry*, ale vždy ji zasáhl, i když jednou zase trochu vedle.

„Úprava pozice končí,“ upozornil je XO na brzké vypnutí skokových pohonů.

Všecko mi již předalo vše, potvrdila Jasmína. Řekl jsi Zoenolloe o mně?

Ne, ujistil ji. Počet zasvěcených jedinců se omezoval na nezbytné minimum, aby se redukovalo riziko úniku informace.

„Už jsem stejně moc utahaný,“ prohodil nahlas a předstíral zavrátování.

„Za tak krátkou dobu?! Chlóruj své rozleptané svaly!“ pokáral ho XO přísným tónem. „Léčitelka má pravdu, že se potřebuješ častěji zadýchat! Měl jsem tě víc prohánět!“ A s úsměvem mu pohrozil: „To povím Zoe!“

Zdánlivě žertovným popíchnutím zamaskoval dotaz, zda má informovat šéfovou Oka informací Sansoe, že Vizlůku chystá přepadení *Sansoacly*.

„Radši jí nic neříkej, pošeptám jí to sám,“ poskytl Avien skrytou odpověď a zatvářil se pokorně, aby zmátl odposlech, který už zachytil dost indicií.

XO přistoupil k projektoru, na což Jasmína zareagovala vklouznutím do nitra přístroje. Zhasl ho a pomohl cvičenci

odložit skafandr. Uložil ho do krabice, opět zahalekal pozdrav a zmizel i s vozíkem za dekompresními dveřmi.

Zpocený džin znovu osaměl ve své lahvi. Vysunul z podlahy posezení a rozvalil se na něm, opět oděný jen v pohodlných trenýrkových *tokósi*. Nechal si od robotky Monky přivést místní pivo s pronikavou lékořicovou vůní, ale naštěstí pitelné, a rozdýmal si další *zucwa*. Občas zabručel i drobnou hněvivou poznámku, jak by učinil bezmocný pilot sesazený z postu samostatného velitele. Pokud ho sledují Vizlůkovi agenti, ať si myslí, že neví o jejich proradnosti.

Jasmína se předváděla nejen kvůli informacím, ale především varovala usměvávka Vizlůku, že jeho protivník není bezbranný. Ať raději nezasahuje, pokud nechce, aby její multigen Skulůleku zaplatil vysoké náhrady škod za každého jedince zapojeného do záškodnické akce. Doufal, že se dostatečně vyděsili, a tak vycouvali ze svých záměrů, které by vedly k jejich kolektivnímu sebezničení.

Zmetek Vizlůku určitě očekává, uvažoval Avien v duchu, že informuji Zoenolloe, když na něco kápnu. Odtud vyvěrá ta jeho arogantní sebejistota.

Naštvaným šklebem zamaskoval úsměv, k němuž měl neodolatelnou chuť. Zavzpomínal totiž na modrého *megáduiny-pe*, vrchního velitele mozepejské armády. Vezl ho jednou u *Štavi-fére*, Krusty temné hvězdy, a slyšel od něj připomínku poučky, že bitvy se nevyhrávají očekávanými kroky.

A jízlivý povýšenec Vizlůku zaútočil na pilota *Sansoacly*, a tak se nedočká logického jednání, které u něho předpokládá.

*

„Plány smrtelníků se podobají sněhovým vločkám,“ odrecitovala megalozvěstka Kulička kousek verše z posvátných svitků.

„Jedněm předčasně roztají na bláto, druhým zmrznou na špinavý led.“

„Nepředbíhej událostem,“ ušklíbl se Čepel. „Ještě jsme nezrevidovali tuhle část. V záznamu zase chybí úvahy aktérů. A máme zakázané dohody. Co víme jistě?“

„Můj tým dostal za úkol najít Jasmínu,“ sdělil *gijini* Archivář. „Slovo ‚Jasmine‘ sice v sansoritštině znamená Plující, ale v několika zemáckých jazycích se podobně vyslovuje i název keře s květy oblíbenými jejich samicemi. Nazývala se tak i virtuální simulace, se kterou si Avien užíval u Saturnu ve Sluneční soustavě. Nejspíš podle ní pojmenoval tréninkovou projekci coby připomínku domova.“

„Zmíníme se o tom v komentáři,“ přitakal scénárista Klip. „A ta bojová animace? Má malebné jméno?“

„Moje skupinka lovila v záznamech, ale nic nepolapila,“ zabručel zbrojní znalec Čepel. „Nepochybně vše sestavil Avienův strategický modul coby obranu proti předpokládanému pokusu o abordáž *Sansoacly*,“ zacvakal zuby. „A Vizlůku se asi drbal jako poštipaný hmyzem,“ pobaveně zadupal. „Vypočítal jsem, že Avien občas zrychloval téměř dvěstěkrát. Sám by pobílel celý útvar tajných zbraní.“

„Jeho limitem bude zásoba energie,“ namítl Pragmatik. „Dovolí mu jen krátké akce. Stejně omezení určitě svazovalo i modré mozečské vůdce, jinak by neiniciovali bitvu, ale sami vyvraždili celou *isaley* Sansoe.“

„Neporazitelní, ale jen po zlomek času,“ přikývla Nolloe.

„Hodme bahno na cosi, kde nám chybí fakta k vylovení pravdy,“ zazubil se Glyf. „Vraťme se k práci. Co nám zůstalo z části ‚Záhada před bitvou‘?“

„Nic, již hotovo,“ vzala si slovo Kulička. „Vrátí se ještě Ylaenoe.“

„Už posledně jsme jejich muchlování zkrátili na úvodní

objímání,“ poznamenal Klip. „Dráždivé scénky potěší diváky. Nechal bych to tam.“

Rozhlédl se po ostatních. Pragmatik se durdil, ale mlčel.

„Boje se protáhnou,“ vzdychl Čepel. „Až dočistíme tuhle část, navrhuji pauzu na spánek.“

Tentokrát se už nikdo nehněval.

*

Ylaenoe vplula do džinovy zlaté lahve jako sen osamělého muže.

„Už jsem rozechřátá,“ informovala ho, že si zapnula stav sexuálního vzrušení.

„Jsem po cvičení. Skočím se opláchnout...“ políbil ji.

„A proč? Za chvíli se zpotíš ještě víc! A já s tebou,“ objala ho.

Štíhlými prsty mu pročísla vlhké vlasy a její oči se zatřpytily jasněji než zářivé jiskry života, které zdobily klopky její uniformy pomocné léčitelky, a rozpoutávaly blesky divoké bouře v jeho nitru.

Nebyl sansoritou, a tak jeho vzrušení stále kontrolovala příroda, ale i ta podléhala snům. Oba se rozdováděli dle ghutských zvyků, neboť se spojili právě tam, kde stáli. A i kdyby věděli, že je sledují cizí oči, neohlíželi by se na ně.